

[Schmidt.]

om at hævde mit Folks Interesser paa det bestemteste og tillige at bringe disse Interesser i Samklang med Danmarks og Nordens Interesser og at vise vidtgaende Forstaaelse for Nordens Stilling. Jeg har altid forfægtet den Anskuelse, at alene Kærligheden til sit eget og Agtelsen for den anden kan og vil danne Grundlaget for Folkenes og Staternes gode Naboskab. Det betyder maaske ikke meget, naar jeg siger det, men det er af allerstørste Betydning, at den samme Anskuelse med stor Kraft og gentagne Gange er gjort gældende fra det tyske Riges Ledelse, saa jeg er af den Mening, at den Uro, der øjensynligt er til Stede, er ubegrundet.

Det er ikke min Mening at tage Stilling til de enkelte Udtalelser, der er fremkommet om Stillingen i Dag, men kun at understrege det, der kan tjene til Beroligelse, enten fordi det nøgternt konstaterer de Fakta, der foreligger, eller fordi Viljen øjensynligt er at betrygge Forholdene. Jeg vil dog tillige selv med al Nøgternhed nævne visse Forhold, som man efter min Overbevisning hidtil har taget alt for let. Hvad jeg i den Retning har at sige, svarer i alle Stykker til det, jeg ofte har sagt her i Tinget, uden at man har følt sig foranlediget til at tage det saa alvorligt, som det burde tages. Jeg haaber, man gør det nu, for jeg mener, at Tiden i høj Grad opfordrer dertil.

Jeg vil allerførst sige, at jeg med stor Tilfredshed har lagt Mærke til, hvad den svenske Udenrigsminister Sandler og derefter de samlede Nordens Udenrigsministre med stor Bestemthed og Klarhed har udtalt, at en nærmere Sammenknytning af Nordens Interesser afgjort skal tjene den faste Vilje til at holde sig uden for mulige europæiske Konflikter, og at ingen Magt eller Magtgruppe kan regne med, at Norden vil tage Parti, men vel med, at Norden vil gøre sin Indsats for at bevare Freden. Jeg har i forrige Samling, da jeg tog Ordet her i Tinget, udtalt, at jeg var overbevist om, at Norden vilde indtage denne Holdning, hvilket nu altsaa i enhver Henseende er bekræftet. At andre har haabet med Held at kunne spekulere i Nordens Partitagen, blev aabenbart, da Chamberlain afgav sin berømte Erklæring og en Oppositionsfører mente, at i Krigstilfælde vilde man kunne regne med Skandinaviens Støtte. Jeg konstaterer med Tilfredshed, at Norden har sagt: nej vi vil staa udenfor og værne vort eget.

Jeg vil fremdeles gerne anerkende den nøgterne Bedømmelse af Forholdene i Nord-

slesvig, som den højtærede danske Udenrigsminister gav Udtryk for i Modsætning til mange nervøse Udtalelser, der er kommet frem om dette Forhold. Naar Ministeren i denne Forbindelse siger, at det kulturelle Forhold for den tyske Folkegruppe jo er ordnet paa den bedste Maade, maa jeg rigtignok indskrænke denne Udtalelses Berettigelse derhen, at disse Forhold er ordnet bedre end i de fleste andre Grænseegne. Men jeg maa tillige beklage, at man ikke har Mod til at anerkende de vigtigste af vore Krav paa dette Omraade, der gaar ud paa, at man skal lægge Forvaltningen af de kulturelle Forhold, Skole og Kirke, i Folkegruppens egne Hænder under Statens Opsyn og derved anerkende denne Folkegruppe som den nationale Faktor, der alene kan opfylde dens kulturelle Opgaver. Jeg beklager det desto mere, da jeg tydeligt sporer, at man i Grunden nok forstaaer, at disse Krav er naturlige og berettigede. Jeg vil i den Anledning gerne takke Justitsministeren for, at han paa eget Initiativ har rettet nogle Anordninger, han havde udstedt; jeg mente i Slutningen af forrige Samling, at dem vilde det danske Folk ikke godkende, om end Folketinget mente at skulle tie dertil. Der savnes dog Mod til at opfylde vore Krav, f. Eks. om særlige tyske Skolekommissioner og egen Skolekonsulentvirksomhed, og har man ondt ved at overvinde sig selv i den Retning, saa burde man gøre det for Klogskabs Skyld. Danmark er ikke tjent med, at man viser sig uvillig over for Krav, som man i Grunden anerkender som naturlige. Det er kun Svaghed, naar man ikke vil drage Konsekvenserne.

Jeg maa ogsaa i en anden Retning indskrænke Berettigelsen af Udenrigsministerens Erklæring, at Forholdene i Grænselandet maatte kaldes normale. De er absolut unormale paa det økonomiske Omraade, og deri har saadanne beklagelige Tildragelser som den i Løjt deres Oprindelse. Naar denne Affære har fundet sin heldige Afslutning ved en klogt afvejet Højesteretsdom, som jeg gerne vil anerkende, kan man dog umuligt atter falde i Søvn og forsømme at sanere Forholdene, saa lignende Tildragelser som den i Løjt ikke saa let kan gentage sig.

Jeg mener ikke at tjene Sagen, naar jeg her vilde møde med lidenskabelige Anklager, omendskønt det ikke er let stadig at være Vidne til den haabløse Utryghed, med hvilken især Landmændene i Grænseegnene kæmper. Mange bukkes under i denne Kamp, andre mister deres Sjæls Ligevægt, nogle har foretrukket at gøre Ende paa deres Liv.